LIBRIS | We know books

BARBARA O'CONNOR

CUM TE SALVEAZĂ UN CĂȚELUȘ

Traducere din limba engleză
de Oana Badea

Booklet fiction | 2023

LIBRIS | We know books

1

Ziua în care m-am hotărât să fur un câine a fost aceeași zi în care cea mai bună prietenă a mea, Luanne Godfrey, a aflat că locuiam într-o mașină.

Îi spusesem eu mamei că o să afle mai devreme sau mai târziu, mai ales că era așa de băgăcioasă. Dar mama își dăduse ochii peste cap și spusese:

— Hai, treci odată în stația de autobuz, Georgina, și nu te mai văicări atât.

Așa că asta am și făcut. Am stat acolo, în stația de autobuz, ca și cum încă mai locuiam în apartamentul 3B. M-am prefăcut că nu aveam mușchi pe bluză din ziua trecută. M-am prefăcut că nu mă spălasem pe cap în chiuveta din baia benzinăriei Texaco în dimineața aceea. Și m-am prefăcut că tata nu-și luase picioarele la spinare, lăsându-ne cu doar trei fișicuri de monede și un borcan de maioneză plin cu bancnote mototolite.

Cred că mă pricep destul de bine să mă prefac.

Dar fratele meu, Toby, nu prea se pricepe să se prefacă. Când i-a spus mama să treacă în stația de autobuz și să lase văicăreala, el a continuat să plângă și să se poarte ca un țânc ce este.

LIBRIS | Wonderful books

— Ce are Toby? m-a întrebat Luanne când am ajuns în stația de autobuz.

— Îl doare urechea, am spus eu, încercând din răsputeri să mă comport de parcă viața mea era cât se poate de normală, nu o nebunie, așa cum era de fapt.

Când am văzut-o pe Luanne mijind ochii și strângând din buze, mi-am dat seama că firea ei băgăcioasă urma să mă scoată din sărite.

Bineînțeles că a spus:

— Atunci de ce îl pune mama ta să meargă la școală?

A continuat să se uite la mine cu privirea aceea piezișă, dar n-am lăsat-o să vadă că m-a enervat. Am ridicat din umeri și am sperat să nu mai zică nimic de Toby.

A tăcut din gură. Dar apoi s-a întors spre mine și și-a dezlănțuit curiozitatea la adresa mea.

— Nu te supăra pe mine, Georgina, a spus ea. Dar începi să arăți cam neîngrijit.

Neîngrijit? Parcă aș fi auzit-o pe maică-sa vorbind. Luanne n-ar fi rostit niciodată cuvântul acela, „neîngrijit", dacă nu ar fi auzit-o mai întâi pe mama ei folosindu-l.

Și oricum, ce-ar fi trebuit să răspund? Trebuia să spun „Ei bine, în caz că nu știai, Luanne Godfrey, e cam greu să-ți ții hainele în stare perfectă când dormi pe bancheta din spate a unui Chevrolet de o săptămână încoace"?

Sau poate ar fi trebuit să spun „Știu, Luanne. Dar peria mea a rămas în grămada aia de lucruri pe care le-a aruncat domnul Deeter în stradă când ne-a dat afară din apartament."

Iar apoi Luanne ar fi spus: „De ce ar face domnul Deeter așa ceva?".

Iar eu aș fi răspuns: „Fiindcă nu poți să plătești chiria cu trei fișicuri de monede și un borcan de maioneză plin cu bancnote mototolite, Luanne."

Dar n-am spus nimic. M-am comportat ca și cum nu auzisem cuvântul „neîngrijit". Pur și simplu m-am urcat în autobuz și m-am așezat pe al șaselea rând din stânga, împreună cu Luanne, ca întotdeauna.

Dar știam că nu o să se dea bătută. Știam că o să continue până ce avea să afle adevărul.

— Dacă vrea să vină pe la noi? am întrebat-o pe mama. Sau dacă se uită pe geam și descoperă că nu mai locuim acolo?

Dar mama a dat din mână a lehamite și a închis ochii, ca să mă anunțe cât de obosită era din cauza celor două slujbe ale ei. Așa că, în fiecare zi, îmi imaginam cum Luanne se uită pe geamul bucătăriei de la apartamentul 3B. Bineînțeles, nu ne vedea pe mine, pe Toby, pe mama și pe tati luând fericiți cina împreună. Vedea altă familie. O familie fericită, nu una distrusă, ca a mea.

Iar apoi, într-o zi, după ce am coborât din autobuzul școlar, Luanne a făcut cel mai urât lucru pe care mi l-aș fi putut imagina. M-a *urmărit*. Încercam să-l prind din urmă pe Toby, fiindcă luase cheia de la mașină și o rupsese la fugă înaintea mea, așa că nici nu am observat că se furișa în urma mea. M-a urmărit până dincolo de apartamentul 3B, pe partea cealaltă a străzii, apoi tot înainte până în spatele farmaciei Eckerd, unde era parcată mașina noastră, cu haine puse la uscat în geamuri și Toby stând pe o lădiță pentru sticlele de lapte, așteptându-mă.

LIBRIS

Dacă a existat vreun moment în care mi-am dorit să se deschidă pământul și să mă înghită, a fost acela când m-am întors și am văzut-o pe Luanne uitându-se la mine, la Toby, la mașină – la totul. I-am văzut gândurile întipărite pe chip, limpede ca lumina zilei.

Aș fi vrut să dau din mână și să fac mașina aceea rablagită să dispară de pe fața pământului. Dar mai presus de orice, aș fi vrut ca tata să se întoarcă acasă și să facă totul să redevină ca mai înainte.

— E doar o chestie temporară, am spus eu, cu zâmbetul pe față, la fel cum îmi spusese și mie mama de vreo sută de ori.

— Ah, a spus Luanne, înroșindu-se la față.

— După ce ia mama salariul, ne mutăm într-un apartament nou, i-am zis eu.

— Ah.

Iar apoi am rămas amândouă acolo, uitându-ne în pământ. Simțeam distanța dintre noi crescând și crescând, până când mi s-a părut că Luanne Godfrey, care era prietena mea din-totdeauna, stătea tocmai în celălalt capăt al universului.

În cele din urmă, a spus:

— Cred că trebuie să plec.

Dar n-a plecat. A rămas pe loc și eu am strâns din ochi, spunându-mi să nu arăt demnă de milă și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu plâng.

Iar apoi, bineînțeles, Toby a înrăutățit situația spunând:

— Ne-a lăsat mama un bilet să ne spună că lucrează până târziu, așa că trebuie să mâncăm macaroanele din lada frigorifică.

Luanne și-a arcuit sprâncenele și a spus:

— Nu l-am mai văzut pe tatăl vostru de ceva vreme.

Atât mi-a fost. N-am mai putut să-mi rețin lacrimile, oricât aș fi strâns din ochi. M-am așezat în fund, în parcarea din spatele farmaciei, și i-am spus lui Luanne totul.

I-am simțit brațul în jurul meu și am auzit-o spunând ceva, dar eram prea afundată în nefericirea mea ca să fac altceva decât să plâng. După ce mi-au secat lacrimile, m-am ridicat, mi-am scuturat praful de pe șezutul pantalonilor, mi-am dat părul la o parte din ochi și am spus:

— Promiți că nu spui nimănui?

— Promit, a dat ea din cap.

— Nici măcar mamei tale.

Luanne a clipit la mine câteva clipe, dar apoi a spus:

— Bine.

Am ridicat degetul mic în aer și am așteptat să jure cu mine, dar a ezitat.

Am bătut din picior și i-am băgat degetul mic în față. În cele din urmă, și-a încolăcit degetul mic în jurul degetului meu și am jurat amândouă.

— Trebuie să plec, a spus ea.

Am urmărit-o traversând în fugă parcarea, apoi uitându-se peste umăr la mine, înainte să dispară după colțul farmaciei.

— Urăsc macaroanele alea, a spus Toby din locul lui, de pe lădița de lapte.

Era tipic pentru el să nu mă lase nici măcar un minut să mă complac în durerea mea.

M-am dus cu pași apăsați până în spatele mașinii și i-am tras un șut lăzii frigorifice, răsturnând-o pe o parte. S-au împrăștiat prin parcare gheață, apă și recipiente din plastic.

— Și eu, am spus.

LIBRIS Warsaw books

Apoi m-am urcat pe bancheta din spate a mașinii și am așteptat să se întoarcă mama.

Se făcuse de mult întuneric când am auzit pantofii mamei țăcănind pe asfalt, pe măsură ce se apropia de mașină. M-am ridicat și m-am uitat pe geam. În ciuda luminii slabe a stâlpilor de iluminat, i-am văzut privirea obosită și tristă. O parte din mine voia să stea acolo, să se culce la loc și să lase lucrurile așa, dar cealaltă parte din mine voia să iasă din mașină și să spună ce are pe suflet, ceea ce am și făcut.

Mama a tresărit când am deschis portiera.

— Ce cauți trează la ora asta, Georgina? a întrebat ea.

— Urăsc chestia asta, am spus eu. Nu vreau să o mai fac.

Am închis portiera încet, ca să nu se trezească Toby, apoi m-am întors spre mama și i-am spus:

— Trebuie să faci ceva. Trebuie să cauți un loc unde să stăm. O casă *adevărată*. Nu o mașină.

Mama a întins mâna, de parcă voia să mă atingă, așa că m-am tras înapoi. A lăsat mâna jos, de parcă era făcută din ciment. Apoi a respirat cu zgomot pe gură, ceea ce i-a făcut părul să i se ridice de pe frunte.

— Încerc, a spus ea.

— *Cum* încerci?

Și-a aruncat poșeta pe geamul mașinii, pe scaunul din față.

— Știu eu mai bine, Georgina.

— Dar cum?

— Am două slujbe. Ce altceva mai vrei să fac?

— Găsește unde să locuim.

Am plecat nervoasă de lângă ea, apoi m-am întors brusc.

— E numai vina ta.

S-a repezit la mine și m-a apucat de umeri.

— Avem nevoie de *bani* ca să găsim o casă, a spus ea, scuturându-mă puțin când a rostit cuvântul „bani". Încerc să strâng destui, bine?

Mi-a dat drumul și s-a sprijinit de mașină.

— De câți bani avem nevoie? am întrebat eu.

S-a uitat spre cer, de parcă răspunsul era scris acolo sus, în stele. Apoi a scuturat ușor din cap și a spus:

— Nu știu, Georgina. De mulți.

— Cam cât?

— Mai mulți decât avem acum.

Am rămas amândouă pe loc, în întuneric, ascultând greierii de pe terenul viran de alături.

Mama și-a trecut brațul pe după umărul meu, iar eu m-am rezemat de ea și mi-am dorit să fiu din nou bebeluș – un bebeluș care plânge și primește imediat ce are nevoie, zi de zi.

În cele din urmă, i-am pus aceeași întrebare pe care i-o mai pusesem deja de un milion de ori.

— De ce a plecat tati?

Am simțit cum i se înmoaie tot corpul.

— Asta mă întreb și eu, a spus ea, dându-mi părul din ochi. Cred că s-a săturat de tot, a continuat mama.

Tăcerea dintre noi părea uriașă și întunecată, ca un zid. Apoi i-am pus întrebarea care îmi sfredelea inima.

— S-a săturat de mine?

Mama m-a luat de bărbie și s-a uitat serioasă la mine.

— Nu e vina ta, ai înțeles?

S-a uitat în mașină, la Toby, care dormea ghemuit pe bancheta din spate.

— Trebuie să plecăm, a spus ea.

LIBRIS | We know books

— Unde?

— Nu știu. Altundeva.

Portiera mașinii a scârțâit când a deschis-o, iar ecoul a răsunat în aerul nemișcat al nopții.

— Stăm aici de două nopți deja, a spus ea. O să ne alunge polițiștii dacă nu plecăm.

Mi-a aruncat o privire aspră când a văzut lada frigorifică răsturnată, așa că am ajutat-o să strângă lucrurile înainte să urc înapoi în mașină. În timp ce ieșeam din parcare, m-am lăsat pe spate și m-am uitat, posacă, pe geam. Magazinele goale pe lângă care treceam făceau ca orașul Darby, din Carolina de Nord, să pară un oraș-fantomă, izolat și întunecat.

Mama a tras mașina pe aleea de lângă Magazinul de Piese Auto al lui Bill. După ce a oprit motorul, ne-am cufundat în liniște.

Am atârnat un prosop peste sârma de rufe pe care o întinsese mama pe mijlocul mașinii, ca să-mi creeze un dormitor. Mi-am imaginat-o pe Luanne înfofolită în pătura ei roz cu alb, cu animalele ei de pluș înșirate de-a lungul peretelui din spate și medaliile de la gimnastică lipite de tăblia patului, și mi-am plâns de milă.

Apoi m-am ghemuit pe scaun, întorcându-mă pe toate părțile ca să găsesc o poziție mai comodă. Într-un final m-am așezat pe spate, cu picioarele rezemate de ușa mașinii, și m-am uitat la cerul înstelat.

Iar atunci l-am văzut. Un anunț fixat cu o piuneză pe stâlpul de telefon din fața geamului mașinii. Un anunț vechi și spălăcit, pe care scria: RECOMPENSĂ. 500 $. Dedesubt era o poză cu un câine cu ochii holbați și limba scoasă.

Iar sub poză scria: M-AȚI VĂZUT PE UNDEVA? MĂ NUMESC MITSY.

Cinci sute de dolari! Cine, Doamne iartă-mă, ar plăti cinci sute de dolari pentru cățelul ăla amărât?

— Mami? am șoptit eu prin zidul format din prosopul de plajă.

Mama s-a foit puțin pe scaunul șoferului.

— Cinci sute de dolari ar fi destui bani ca să ne găsim o casă? am întrebat eu.

— Cred că da, Georgina, a oftat mama. Culcă-te acum. Trebuie să mergi la școală mâine.

M-am uitat la Mitsy și în mintea mea au început să se învârtă rotițele.

Dacă găseam eu câinele acela? Aș fi primit banii și am fi reușit să ne găsim o casă adevărată unde să locuim, în loc de mașina asta veche și împuțită.

Dar câinele putea să fie oriunde. Nici măcar nu știam de unde să încep să-l caut. În plus, anunțul era vechi. Probabil că cineva o găsise deja pe Mitsy și primise cei cinci sute de dolari.

M-am uitat pe geam la anunț, gândindu-mă la Mitsy și întrebându-mă dacă mai existau oameni care erau dispuși să plătească pentru câinii lor pierduți.

În clipa aia, mi-a venit o idee care m-a făcut să mă ridic atât de repede, încât Toby a mormăit ceva în somn, iar mama a șuierat la mine:

— Ssst!

Mi-am încrucișat picioarele și m-am culcat la loc, în dormitorul meu creat dintr-un prosop de plajă. În mașina pătrunsă de umezeală mirosea a cartofi prăjiți unsuroși și

LIBRIS We know books

spray de insecte. Am închis ochii și am zâmbit pentru mine. Ticluisem un plan.

Aveam de gând să fur un câine.

2

M-am gândit la planul meu câteva zile înainte să mă hotărăsc să i-l spun și lui Toby.

— Trebuie să păstrezi secretul, i-am zis eu.

M-am uitat pe geamul din spate al mașinii, apoi am tras prosopul de plajă peste capetele noastre. Mama plecase la muncă, iar eu și Toby așteptam până se făcea ora să mergem în stația de autobuz.

Toby a aprobat din cap pe întuneric, sub prosop.

— Promit, a spus el.

Mi-am apropiat fața de a lui și am insistat:

— Nu poți să spui *nimănui*, bine?

— Bine.

Știam că era riscant să-i spun lui Toby despre planul meu, dar m-am gândit că n-am încotro. Mama zisese că trebuie să stea cu mine după școală, așa că mă pricopsisem cu el pe cap. Nu puteam nici măcar să mă duc la Luanne. Cum aș fi putut să fur un câine fără ca Toby să afle? Cu siguranță m-ar fi spus mamei. Dar dacă îl făceam să creadă că e și el părtaș la planul meu secret, atunci poate că nu s-ar mai fi comportat ca un țânc pârâcios.

— Uite ce plan am, i-am spus eu.